

קומה בבית המישפט בתל אביב: השופטים התארגנו כדי לקנות אותו

הדוגמה היתה חברת הטלפונים הפרטית. כאשר יהיה לנהל את בתי המישפט בעיר לות ובריווחיות גבוהה ביותר, אם יתנו אותם לידניו, אמרו השופטים. הם הגישו הצעת מחיר מפורטת, וניסחו תקנון ניהול של בתי המישפט באופן פרטי. נדרשו לשם כך רק שליש ממיספר הפקידים שעבדו לפי השיטה הקודמת.

כאשר נפתחו בתי המישפט מחדש, בי נזכונת זו, נשמה כל המדינה לרווחה. הפקידים היו מרוצים, מכיון שקיבלו את הכסף הגבוה ביותר במשק. השופטים קיבלו משכורות של תשיינים. הבעיה נפתרה לשיעור ירצון כולם. אילנה אלון

מיפלגתיים שמחו על כך. ראשי השלטון קצו בהתערבות הבלתי פוסקת של הבג"ץ בענייני המישפט.

מיפלגת השלטון הקימה לה פלוגות מחץ. צעירים, שנהגו קודם להפגין בכיכר רות ולצעוק "בגין לשלטון", יצאו לרחובות מזוינים באלות ובסכינים, ומיפלגת העבודה פנתה ליוסף אלמוגי, כדי שהוא יארגן מחדש את "פלוגות הפועל" המפורסמות. משהו הציע לקרוא להן "מיליציות אור" חיות" או "פלאנגות".

ההצעה שהצילה לבסוף את המצב באה מפייהם של כמה שופטים. הם הציעו לקנות את בתי המישפט ולהפעילם באופן פרטי.

היו מלאות עבודה. כאשר נתפס עבריון על חם, החזיקוהו במעצר 48 שעות ושיתו ררו אותו אחרי מועד זה.

את הרוצחים והעבריינים המסוכנים חששה המישטרה לשחרר, ולכן התחכמה. פנתה לפסיכיאטר המחוזי וביקשה לאשפוז בינתיים לשם בדיקות פסיכיאטריות. כך הושגה התוצאה של הרחקתם מן הציבור לתקופה ארוכה בלי בתי מישפט. אבל בתי החולים לחולי נפש התמלאו עד אפס מקום. הם גם לא היו מסוגלים לשמור שמירה מעולה על הפושעים המסוכנים, שמילאו אותם עד גדותיהם.

מבית הסוהר היתה לחכות למועד שבו יסתיים המאסר על פי פסק הדין המקורי. קבוצות של אסירים זועמים התגודדו במסדרונות ולילה אחד פרצו 87 אסירים מכלא רמלה וברחו. מאחר שאין בתי מישפט, הם חשבו, אי אפשר יהיה לעשות להם דבר, אבל הם טעו. אותם שנתפסו, הוחזרו אחר כבוד לבית הסוהר, כדי לרצות את עונשם המקורי עד תומו. עונש חדש על הבריחה לא הוטל עליהם. לא היה שופט.

העבריינות והפשיעה גברו בצורה שלא היתה כמותה. הסיכון במיקצועות העברייניים ירד כמעט עד לאפס. ידי המישטרה

"צדק

בלי חשבון"

זרחים שלא הבינו את משמעות מותם של בתי המישפט, היו פוקדים או תם לפעמים, כדי לברר מועד דיון, או להגיש תביעה אזרחית, וגילו להפתעתם כי הדלתות נעולות. אבל לא נותר חלל ריק. על הדלתות הנעולות היו מודבקים פתקים ומודעות רבות: "חברת צדק בלי חשבון" הציעה שירותי גביה לאזרחים שלא הצליחו לגבות חובותיהם. "החברה לסידורים מהירים" הציעה גם היא בורריות בין ניצים בדרכים מהירות. למודעות היו מצורפים מחירונים, שפירוט את התעריף עבור מיל-כוד מכוניתו של החייב וגם עבור פיצוץ דירות ובתי-עסק. המישטרה היתה מורידה את המודעות מדי כמה ימים, אבל הן שבו ונתלו מיד בחזרה.

אשה שלא קיבלה מוונות מבעלה עבור שני ילדיה הקטנים, ערכה הפגנת יחיד לפני משרד המישפטים ואיימה כי תרצח את בעלה, אם לא תזכה לתרופה מישפטית. המישטרה עצרה אותה ל-48 שעות. מיד עם צאתה ממצרה דקרה את בעלה למוות בסכין מיטבח.

כאשר הגיע מועד הבחירות, התגלעו מריבות בין המיפלגות ובתוכם, היו ויכוחים בין המועמדים לגבי חוקיות בחירות מקוריות. זיוף קלפיות ואיום על בוחרים, אבל לא היה למי לפנות. הבג"ץ שבק חיים יחד עם כל המערכת. אבל הרבה עסקנים

המוכר שר המישפטים, משה ניסים, לא ראה כל פגמים במערכת. הוא הצהיר כי היא מתפקדת כרגיל. לבסוף לא היתה ברירה, אלא למכור את בתי המישפט לכל המרבה במחיר. כאשר נפתחו בתי המישפט מחדש נשמו הכל לרווחה.

הקונה הנשיא בנימין כהן, הציט לשר המישפטים להחפטר. הוא ראה את העומד לקרות וניסה להציל.